

Evangelikus Kántorlevél

— Szerkeszti: Finta Gergely —

Az Úr feltámadt

„Ilyen bajvívás nem volt még. Küzdött halál és élet ...” (EvÉk 215. ének, 3. vsz.)

Luther Márton 1524-ben írta és jelentette meg „Christ lag in Todes Banden” kezdetű húsvéti énekét. A középkori eredetű Christ ist erstanden kanció és a Victimae paschali sequentia inspirálta megírására. Az előbbi a szöveg mondani-
valóját, az utóbbi az ének dallamát határozta meg.

Aki egyszer végigéneklí Luther énekeit, az észreveszi, hogy alig van olyan korál, melyben ne tűnne fel harci kép: küzdelem, ellenség, vívás, győzelem, pajzs, vért, törvetés, erős vár, fegyver stb. A reformátor hitében az egész világ egy csatatérhez hasonlít, ahol ránk ront, támad a Sátán; Isten pedig igéjével, a Szentírással, testté lett Igével, Jézus Krisztussal és a Vigasztaló Szentlélekkel védelmünkre. Isten népe harcban áll, de a küzdelmet valójában maga Isten vívja. „Mi magunktól csak elesnénk...” — mondja az *Erős vár a mi Istenünk* kezdetű hitvalló énekben (EvÉk 254. ének).

A húsvéti események küzdelmeihez azonban semmi nem hasonlítható. Amerre a szem ellát, mindenütt a bűn bilincsébe vert emberek, legyőzve, legigázva a gonosz hatalmától, világosság és kenyér nélkül a sír börtönében, a bűn sötétjében. A 2. és 3. évezred fordulóján napi gondok között őrlődő kishitű keresztyéneken; rendelőket megtöltő betegekben; koporsó előtt álló értetlen gyászolóknak; vérrel, pusztítással képernyő elé csalt és oda bilincselte, naponta közel három órát televíziózó magyarságban; szabadulni nem tudó szenvedély-betegekben magunkra és környezetünkre ismerhetünk. Legyőzöttek, bilincseinkben, világosság, kiút nélkül.

De felcsendül a győzedelmi ének: „Ilyen bajvívás nem volt még. Küzdött halál és élet”. Az övét a sír mélyéig követő Megváltó most magával a halállal készül küzdelemre. Szembeszáll mindazzal, ami minket nyomorít. Lever poklot, halált, széttöri a rabigát, felragyog, mint fényes nap, mennyei kenyérként táplálja lelkünket. Isten Fia a halált azonban úgy győzte le, hogy maga is megízlelte és egyúttal elnyelte azt. „... Mivel ő, Jézus maga Isten, Isten pedig az Élet, ezért az Élet még ha meghal, akkor sem maradhat a halálban, mert az Élet Élet kell, hogy maradjon”. (WA 20, 360) A halál hatalmára Isten egyszerűen Fia halálával válaszolt. Így teljesedett be a próféta szava, melyről Luther ezt írja: „Hóseás ezen igéje: Ó, halál, én leszek halálad — kitűnő ige.”

Ezt a bajvívást ünnepli Krisztus népe húsvétkor halleluját zengve annak az Istennek, aki a bűnt Fiára hárítja, halálos sebünket Fia halálával gyógyítja, zátonyra futott életünket keresztre szegezett Élettel jobbítja.

„... mígнем a halál erején az Élet győztessé lett. S az ige valóra vált: Krisztus halála a halált elnyelte, megcsúfolta. Halleluja”

Percze Sándor

D. Dr. Pröhle Károly köszöntése

Február 22-én az Evangelikus Hittudományi Egyetem nagyterme megtelt lelkészekkel, egyházi vezetőkkel, az egyetem tanáraival és diákjaival, valamint családtagokkal, hogy köszöntsék a 90. évét betöltő D. Dr. Pröhle Károly professzort.

Pröhle professzor hosszú szolgáló életútját lelkészként kezdte, majd döntő részben tanítói munkában töltötte el. Szinte nincs lelkész, beleértve a nyugdíjasok egy részét is, aki ne lett volna tanítványa. A negyvenes években mint bánfalvi lelkész —ez negyedik gyülekezeti szolgálati helye— német nyelvi lektora a soproni teológiának, majd 1950-től a gyakorlati tanszék tantárgyait tanította. Széles látókörű és nagy kiterjedésű teológiai tudása képesítette arra, hogy —noha tübingeni tanulmányútja során eredetileg az ótestamentumi tudományokkal foglalkozott— a gyakorlati tanszék, majd az újszövetségi-, végül a rendszeres teológia tanszékének professzora legyen. 1988-ban történő nyugalomba vonulása után is folytatta a tanítást: filozófia- és vallástörténetet adott elő. A Liszt Ferenc Zeneművészeti Főiskola újra induló egyházzene-tanszakán a protestáns hallgatók számára liturgikát tanított.

Professzori oktatói munkája mellett számos bizottság aktív tagja volt. Többek között a bibliafordító és énekeskönyvszerkesztő bizottságban dolgozott. Számos könyve és jegyzete jelent meg. Egyházzeneszek számára legjelentősebb munkája az 1963-ban kiadott Agenda, amely liturgikus dallamaival jelentős lépés a korszerű evangelikus istentiszteleti forma kialakítása felé.

Tanítói szolgálatán túl közismert lelkipásztori szeretete, amivel a hozzáfordulókat fogadta. Minden szavával segítette hallgatóit, munkatársait. Nem volt olyan találkozás vele, amely után ne éreztük volna szemléletünk tágulását, tudásunk gyarapodását, hitünk erősödését. Jó volt tanítványának, jó volt munkatársának lenni!

A meghitt és ünnepélyes alkalmat *Szabó Lajos* rektor áhítata nyitotta meg. A professzor az Országos Egyház nevében *D. Szebik Imre* elnök püspök, a Hittudományi Egyetem nevében *Reuss András* professzor, a hallgatók nevében *Mesterházy Balázs* köszöntötte. A teológusénekkar *Csorba István* karnagy külön erre az alkalomra írt szerzeményét adta elő. Az ünnepelt professzor rövid előadásban vetette fel korunk égető problémáit.

D. Dr. Pröhle Károly szeretett professzorunknak e helyről is kívánunk további, Istentől gazdagon megáldott éveket!

Trajtler Gábor